

28 d'abril • 28 de maig de 2010

Autoretrat

Natàlia Vañó Pujol

 UNIVERSITAT
ROVIRA I VIRGILI

aula
d'Art
Universitat
Rovira i Virgili

 2010 Any
de les Dones
i les Ciències

Inauguració: 28 d'abril a les 19 h Exposició del 28
d'abril al 28 de maig de 2010 de dilluns a divendres
de 16 a 20 h Lloc: vestíbul del Paraninfo del Rectorat
de la Universitat Rovira i Virgili, carrer de l'escorxador
s/n, • 43003 Tarragona

Autoretrat

Itinerari cap a la maduresa

Qui sóc jo? Com puc preguntar-me sobre la meua identitat a través de la fotografia? Natàlia Vañó, com qualsevol fotògraf que aborda l'autoretrat, ha hagut de plantejar-se aquestes inquietuds. La fotografia, però, no és un mitjà adequat per formular preguntes, no permet elucubrar pensaments sense formular una resposta. La fotografia mostra, afirma, conclou. Les seves asseveracions tenen la contundència que culturalment atorguem a la imatge que surt d'un aparell tecnològic: són allí i són certes. Aquesta força impassible de la imatge esdevé, aleshores, una trampa per a l'espectador. És ell qui ha de resoldre ara el que afirma la imatge i el seu autor. Per què m'assenyales el teu rostre en aquesta imatge nítida i freda? Quina transcendència té el que em vols mostrar que mereix el silenci d'una sala d'exposicions, o d'un escorçador, o de totes dues coses? Què em resols tu sobre la meua identitat?

Sortosament Natàlia Vañó ha deixat enrere les inquietuds pròpies de la primera joventut, aquella etapa en què tots responem a la pregunta de qui sóc jo amb solucions prefabricades i idealitzadores, una forma de superar les angoixes sempre presents en aquest moment vital complex en què tot sembla obert. La Natàlia es pot enfrontar a ella mateixa amb una mirada més desapassionada i sincera. Les imatges tenen una gran força visual i ens parlen de la catarsi que ens arriba amb l'inici de la maduresa. Sap mirar-se a ella mateixa de forma directa. Es reconeix en el seu rostre i el seu revers mostrat a la càmera fotogràfica sense trair l'objectivitat del mitjà. Es reconeix en els racons de la Part Alta de Tarragona que conformen el seu territori vital. Es reconeix en les seves decepcions i desitjos no complerts.

Hi ha un pas de Rubicó en l'itinerari que tots fem cap a la maduresa. Un pas que una de les imatges assenyalava amb la transparència i la poesia que només pot unir la imatge fotogràfica. El moment en què mirem al pare o a la mare (tant si els tenim a prop o ja els hem perdut) i ens reconeixem en cada plec del seu rostre, en cada detall del seu caràcter. Resulta alliberador deixar de pensar que ets únic, "autèntic", com resen les promeses publicitàries. El millor de nosaltres mateixos no és mèrit nostre: és l'herència que hem rebut dels pares. Una fotografia pot fer al·lusió a una metàfora, però per davant de tot és allò que mostra. En aquest cas veiem dos rostres que es miren mútuament, i nosaltres que els mirem a ells. Nosaltres estem en la mateixa posició que la filla: el veritable enigma al qual ens enfrontem no som nosaltres, és el rostre etern de la mare. Res més enigmàtic i transcendent.

Francesc Perramon (EADT)

